

บทที่ 4

ผลการศึกษา

ในการเสนอผลการศึกษาเรื่องการศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในสังกัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 6 ตอน ดังนี้คือ

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง
- ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแผนแผนการอบรมเลี้ยงดู
- ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม
- ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน
- ตอนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง
- ตอนที่ 6 การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน
- ตอนที่ 7 การทดสอบสมมติฐาน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 9 โรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนตั้งอยู่ในเขตบางซื่อ เขตบางกะปิ และเขตจอมทอง จากจำนวนแบบสอบถาม 365 ฉบับ เป็นของนักเรียนโรงเรียนบ้านบางกะปิ (ขนาดใหญ่) 152 คน คิดเป็นร้อยละ 41.6 โรงเรียนวัดนาคินมิตร (ขนาดใหญ่) จำนวน 75 คน คิดเป็นร้อยละ 20.5 โรงเรียนวัดบางประทุนนอก (ขนาดกลาง) จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 7.7 โรงเรียนวัดศาลาศรีน (ขนาดเล็ก) จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 โรงเรียนวัดสร้อยทอง (ขนาดใหญ่) จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3 โรงเรียนคลองกะจะ (ขนาดกลาง) จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 5.5 โรงเรียนวัดบางโพโสมาวาส (ขนาดกลาง) จำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 4.7 โรงเรียนสุเหร่าวังใหญ่ (ขนาดเล็ก) จำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 โรงเรียนวัดประชาศรัทธาธรรม (ขนาดเล็ก) จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 3

ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง จำนวน 187 คน คิดเป็นร้อยละ 51.2 เพศชาย จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 48.5

อายุของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่อายุ 12 ปี จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 53.2 อายุ 11 ปี จำนวน 134 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 อายุ 13 ปี จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.6

สถานภาพสมรสของผู้ปกครอง ผู้ตอบแบบสอบถามอยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่อยู่ร่วมกันจำนวน 283 คน คิดเป็นร้อยละ 77.5 แยกกันอยู่จำนวน 39 คน คิดเป็นร้อยละ 10.7 หย่าร้างจำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 7.4 บิดามารดาถึงแก่กรรมจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.7 สถานภาพการสมรสของครอบครัวที่บิดาหรือมารดาถึงแก่กรรมมีจำนวนน้อยที่สุดอย่างละ 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8

อาชีพของบิดาหรือผู้ปกครองผู้ตอบแบบสอบถาม อาชีพรับจ้างมากที่สุดจำนวน 196 คน คิดเป็นร้อยละ 53.7 ค้าขายจำนวน 83 คน คิดเป็นร้อยละ 22.7 รับราชการจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 ทำงานเอกชนจำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 5.8 ทำงานรัฐวิสาหกิจจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8 ส่วนอาชีพที่บิดาหรือผู้ปกครองประกอบอาชีพเป็นส่วนน้อยที่สุด คือ เกษตรกรรมจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8

อาชีพของมารดาหรือผู้ปกครองของผู้ตอบแบบสอบถาม อาชีพรับจ้างมากที่สุดจำนวน 158 คน คิดเป็นร้อยละ 43.3 อาชีพค้าขายจำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 31.8 อาชีพรับราชการจำนวน 22 คน คิดเป็นร้อยละ 6.0 ทำงานเอกชนจำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 3.6 ทำงานรัฐวิสาหกิจจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 2.5

การศึกษาของบิดาของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 173 คน คิดเป็นร้อยละ 47.4 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (มศ. 3) จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 19.2 จบปริญญาตรีจำนวน 34 คน คิดเป็นร้อยละ 9.3 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 8 (มศ. 5) จำนวน 25 คน คิดเป็นร้อยละ 6.8 ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.6 และจำนวนน้อยที่สุดมีการศึกษาระดับอนุปริญญาจำนวน 14 คน คิดเป็นร้อยละ 3.8

การศึกษาของมารดาของผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่สำเร็จการศึกษาระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 52.1 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (มศ. 3) จำนวน 68 คน คิดเป็นร้อยละ 18.6 ไม่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.6 จบปริญญาตรีจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 6.3 จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 8 (มศ. 5) จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 5.2 และจำนวนน้อยที่สุดมีการศึกษาระดับอนุปริญญา 18 คน คิดเป็นร้อยละ 4.9 (ตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1
แสดงข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

	ลักษณะข้อมูล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
โรงเรียน	วัดประชาราษฎร์ธรรม (เล็ก)	11	3.0
	วัดบางประทุนนอก (กลาง)	28	7.7
	คลองกระจะ (กลาง)	20	5.5
	วัดศาลทกรีน (เล็ก)	25	6.8
	สุเหร่าวังใหญ่ (เล็ก)	14	3.8
	วัดสร้อยทอง (ใหญ่)	23	6.3
	วัดบางโพธิ์อมราวาส (กลาง)	17	4.7
	บ้านบางกะปิ (ใหญ่)	152	41.6
	วัดนาคนimitr (ใหญ่)	75	20.5
	รวม	365	100.0
เพศ	ชาย	177	48.5
	หญิง	187	51.2
	ไม่ตอบ	1	.3
	รวม	365	100.0
อายุ	10 ปี	3	.8
	11 ปี	134	36.7
	12 ปี	194	53.2
	13 ปี	24	6.6
	14 ปี	6	1.6
	15 ปี	1	.3
	ไม่ตอบ	3	.8
	รวม	365	100.0

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลักษณะข้อมูล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
สถานภาพสมรส		
ยังอยู่ร่วมกัน	283	77.5
หย่าร้าง	27	7.4
แยกกันอยู่	39	10.7
บิดามารดาถึงแก่กรรม	10	2.7
มารดาถึงแก่กรรม		.8
บิดาถึงแก่กรรม		.8
รวม	365	100.0
อาชีพของบิดาหรือผู้ปกครอง		
เกษตรกรกรรม	3	.8
รับจ้าง	196	53.7
ค้าขาย	83	22.7
รับราชการ	34	9.3
ทำงานรัฐวิสาหกิจ	14	3.8
ทำงานเอกชน	21	5.8
อื่น ๆ ระบุ	13	3.6
ไม่ตอบ	1	.3
รวม	365	100.0
อาชีพของมารดาหรือผู้ปกครอง		
เกษตรกรกรรม	-	-
รับจ้าง	158	43.3
ค้าขาย	116	31.8
รับราชการ	22	6.0
ทำงานรัฐวิสาหกิจ	9	2.5
ทำงานเอกชน	13	3.6
อื่น ๆ ระบุ	44	12.1
ไม่ตอบ	3	.8
รวม	365	100.0

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ลักษณะข้อมูล	จำนวน (คน)	ร้อยละ
การศึกษาของบิดา		
ไม่จบประถม 4	24	6.6
จบประถม 4	173	47.4
จบมัธยมปีที่ 6 (มศ. 3)	70	19.2
จบมัธยม 8 (มศ. 5)	25	6.8
ได้ประกาศนียบัตรอนุปริญญา	14	3.8
ปริญญาตรี	34	9.3
อื่น ๆ ระบุ	24	6.6
ไม่ตอบ	1	.3
รวม	365	100.0
การศึกษาของมารดา		
ไม่จบประถม 4	24	6.6
จบประถม 4	190	52.1
จบมัธยมปีที่ 6 (มศ. 3)	68	18.6
จบมัธยม 8 (มศ. 5)	19	5.2
ได้ประกาศนียบัตรอนุปริญญา	18	4.9
ปริญญาตรี	23	6.3
อื่น ๆ ระบุ	20	5.5
ไม่ตอบ	3	.8
รวม	365	100.0

จากลักษณะข้อมูลทั่วไป ผู้วิจัยได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพบิดามารดาและระดับการศึกษาของบิดามารดากับขนาดของโรงเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในทุกลักษณะ ดังนี้

อาชีพของบิดามีความสัมพันธ์กับขนาดของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลาง นักเรียนมีบิดาประกอบอาชีพรับจ้างเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 64.0 และ 67.7 ตามลำดับ ขณะที่โรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนของบิดาประกอบอาชีพรับจ้างเพียงร้อยละ 48.2 ส่วนอาชีพค้าขายบิดาของเด็กในโรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนร้อยละ 24.5 ขณะที่โรงเรียนขนาดเล็กมีร้อยละ 18.0 ขนาดกลางมีร้อยละ 20.0 โดยเฉพาะอาชีพรับราชการ โรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนของบิดาประกอบอาชีพนี้สูงกว่าร้อยละ 16.1 ต่างจากโรงเรียนขนาดเล็กที่มีเพียงร้อยละ 6.0 และขนาดกลางร้อยละ 7.7 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.2)

อาชีพของมารดามีความสัมพันธ์กับขนาดของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางนักเรียนมีมารดาประกอบอาชีพรับจ้างเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 57.1 และ 57.8 ตามลำดับ ขณะที่โรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนของมารดาประกอบอาชีพรับจ้างเพียงร้อยละ 37.3 ส่วนอาชีพค้าขายมารดาของเด็กในโรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนร้อยละ 36.1 ขณะที่โรงเรียนขนาดเล็กมีร้อยละ 20.4 ขนาดกลางมีร้อยละ 25.0 โดยเฉพาะอาชีพรับราชการ โรงเรียนขนาดกลางมีสัดส่วนของมารดาประกอบอาชีพนี้สูงถึงร้อยละ 10.9 ต่างจากโรงเรียนขนาดเล็กมีเพียงร้อยละ 4.1 และขนาดใหญ่ร้อยละ 8.8 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.3)

ระดับการศึกษาของบิดามีความสัมพันธ์กับขนาดของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางนักเรียนที่มีบิดาจบชั้นประถมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 68.0 และ 70.8 ตามลำดับ ขณะที่โรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนของบิดาที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาเพียงร้อยละ 47.0 ส่วนบิดาที่มีระดับการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนร้อยละ 29.7 ขณะที่โรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีสัดส่วนร้อยละ 16.0 และ 20.0 ตามลำดับ ส่วนบิดาที่จบอาชีวศึกษาโรงเรียนขนาดกลางมีสัดส่วนร้อยละ 4.6 ขณะที่โรงเรียนขนาดเล็กและขนาดใหญ่ร้อยละ 2.0 และ 4.0 ตามลำดับ โดยเฉพาะบิดาที่จบปริญญา โรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนที่บิดาจบปริญญาสูงถึงร้อยละ 11.6 ต่างจากโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็กมีสัดส่วนร้อยละ 3.1 และ 6.0 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.4)

ระดับการศึกษาของมารดามีความสัมพันธ์กับขนาดของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยโรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็ก นักเรียนที่มารดาจบชั้นประถมศึกษาเป็นสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 73.8 และ 74.0 ตามลำดับ ขณะที่โรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนของมารดาที่จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาเพียงร้อยละ 52.2 ส่วนมารดาที่มีการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาในโรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนร้อยละ 25.1 ขณะที่โรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีสัดส่วนร้อยละ 20.0 และ 23.1 ตามลำดับ ส่วนมารดาที่จบอาชีวศึกษาโรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนร้อยละ 6.5 และโรงเรียนขนาดเล็กมีร้อยละ 4.0 โรงเรียนขนาดกลางนั้นนักเรียน ไม่มีมารดาที่จบอาชีวศึกษา ส่วนมารดาที่จบปริญญาโรงเรียนขนาดใหญ่มีสัดส่วนที่มารดาจบปริญญา มีร้อยละ 8.5 ต่างจากโรงเรียนขนาดกลางมีร้อยละ 3.1 โรงเรียนขนาดเล็กพบว่าไม่มีมารดาที่จบการศึกษาระดับปริญญา (ตารางที่ 4.5)

จากความสัมพันธ์ดังกล่าวสรุปได้ว่า โรงเรียนขนาดกลางและขนาดเล็กส่วนใหญ่ มีนักเรียนที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้าง และจบการศึกษาชั้นประถมศึกษา ในส่วนโรงเรียนขนาดใหญ่มีนักเรียนที่มีบิดามารดา ประกอบอาชีพรับราชการมากกว่าโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลาง และยังพบว่า การศึกษาของบิดามารดาของนักเรียนในโรงเรียนขนาดใหญ่ บิดามารดาจบการศึกษาระดับปริญญา มากกว่าเด็กนักเรียนใน โรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลาง

ตารางที่ 4.2
แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพบิดากับขนาดของโรงเรียน

อาชีพ \ ขนาดโรงเรียน	อาชีพ	รับจ้าง	ค้าขาย	รับราชการ	อื่น ๆ
เล็ก		64.0	18.0	6.0	12.0
กลาง		67.7	20.0	3.7	4.6
ใหญ่		48.2	24.5	16.1	11.2
รวม		53.8	22.8	13.2	10.2

$X^2 = 13.22383$

D.F. = 6

Sig. = .0396

ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .05

ตารางที่ 4.3

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างอาชีพมารดากับขนาดของโรงเรียน

ขนาดโรงเรียน \ อาชีพ	รับจ้าง	ค้าขาย	รับราชการ	อื่น ๆ
เล็ก	57.1	20.4	4.1	18.4
กลาง	57.8	25.0	10.9	6.3
ใหญ่	37.3	36.4	8.8	17.7
รวม	43.6	32.0	8.6	15.7

 $X^2 = 17.67451$

D.F. = 6

Sig. = .0071

ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

ตารางที่ 4.4

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของบิดากับขนาดของโรงเรียน

ระดับการศึกษา ขนาดโรงเรียน	ประถม ศึกษา	มัธยม ศึกษา	อาชีว ศึกษา	ปริญญา	อื่น ๆ
เล็ก	68.0	16.0	2.0	6.0	8.0
กลาง	70.8	20.0	4.6	3.1	1.5
ใหญ่	47.0	29.7	4.0	11.6	7.6
รวม	54.1	26.1	3.8	9.3	6.6

X² = 19.96193

D.F. = 8

Sig. = .0105

ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .05

ตารางที่ 4.5

แสดงความสัมพันธ์ระหว่างระดับการศึกษาของมารดากับขนาดของโรงเรียน

ระดับการศึกษา ขนาดโรงเรียน	ประถม ศึกษา	มัธยม ศึกษา	อาชีว ศึกษา	ปริญญา	อื่น ๆ
เล็ก	74.0	20.0	4.0	-	2.0
กลาง	73.8	23.1		3.1	-
ใหญ่	52.2	25.1	6.5	8.5	7.7
รวม	59.1	24.0	5.0	6.4	5.5

X² = 24.06116

D.F. = 8

Sig. = .0022

ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับแบบแผนการอบรมเลี้ยงดู

ในการวิจัยเรื่องนี้ ผู้วิจัยศึกษาเกี่ยวกับแบบแผนการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัว ซึ่งกรอบแนวคิดกำหนดให้การศึกษา 5 แบบแผน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว โดยให้เด็กนักเรียนรายงานวิธีการเลี้ยงดูซึ่งตนได้รับจากครอบครัว ผลการศึกษานั้น พบว่า เด็กได้รับการเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วมากที่สุด รองลงมาคือ การเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน ถัดมาคือ การเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ และลำดับสุดท้ายคือ การเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย ผลการศึกษามีดังนี้ (ตารางที่ 4.6)

1. การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว คือ การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองได้มอบหมายให้เด็กช่วยทำงานบ้างเล็กน้อย และจัดการงานเกี่ยวกับตนเอง อันได้แก่ ซักเสื้อผ้า เก็บกวาดบ้าน ช่วยทำกับข้าวเล็ก ๆ น้อย ๆ และช่วยจัดตั้งหรือเก็บขยะจานอาหาร พบว่า เด็กได้รับการเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.92 โดยมีค่าต่ำสุด 6.00 สูงสุด 15.00

2. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน คือ การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองเลี้ยงดูแบบให้ความรัก สนับสนุน พูดคุยหยอกล้อฉันท์เพื่อน ดูแลทุกข์สุข ร่วมทำกิจกรรม รักใคร่เอ็นดู และแสดงออกถึงความภูมิใจในตัวเด็ก พบว่าเด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.92 โดยมีค่าต่ำสุด 7.00 สูงสุด 15.00

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ คือ การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครอง รับฟังความคิดเห็นของเด็ก ทำการฝึกเตือนชี้แจงสิ่งที่เด็กปฏิบัติไม่ถูกต้อง และเปิดโอกาสให้เด็กชี้แจงเหตุผลของการกระทำต่าง ๆ ที่เด็กได้กระทำพบว่า เด็กได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.88 โดยมีค่าต่ำสุด 6.00 สูงสุด 15.00

4. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม คือ การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองคอยสอดส่องดูแลความประพฤติของเด็กการใช้จ่ายเงินอย่างใกล้ชิด เด็กจะต้องทำตามที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองพอใจเสมอพบว่า เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.76 โดยมีค่าต่ำสุด 5.00 สูงสุด 15.00

5. การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย คือ การที่บิดามารดาหรือผู้ปกครองไม่สนใจความรู้สึกของเด็กใช้วิธีการลงโทษเด็ก โดยการตัดสิทธิและดูว่ากล่าวเสมอพบว่า เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.42 โดยมีค่าต่ำสุด 4.00 สูงสุด 12.00

ตารางที่ 4.6
แสดงข้อมูลเกี่ยวกับแบบแผนการอบรมเลี้ยงดู

ตัวแปร	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย	จำนวน (คน)	ผู้ไม่ ตอบ
การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว	15.00	6.00	12.92	360	5
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนุกสนุกสนาน	15.00	7.00	11.92	359	6
การอบรมเลี้ยงดูแบบมีเหตุผลมากกว่า อารมณ์	15.00	6.00	11.88	364	1
การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม	15.00	5.00	10.76	356	9
การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต มากกว่าทางกาย	12.00	4.00	5.42	358	7

จากการอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ ที่กล่าวมา เมื่อจำแนกการอบรมเลี้ยงดู ตามความแตกต่างของตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ สถานภาพครอบครัวของบิดามารดา อาชีพบิดามารดา และขนาดของโรงเรียน พบว่ามีความแตกต่างกันหลายลักษณะ ดังนี้

1. การอบรมเลี้ยงดูของเด็กเพศหญิงและเพศชายต่างกัน

ในการจำแนกความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดูที่เด็กหญิงและเด็กชายได้รับ ทั้ง 5 แบบ ผลการวิจัยพบว่า มีความแตกต่างกันในการเลี้ยงดูแบบควบคุม แบบให้พึ่งตนเองเร็ว และแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยในการเลี้ยงดูแบบควบคุมและแบบให้พึ่งตนเองเร็ว เด็กหญิงจะได้รับการเลี้ยงดูในระดับมากกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.1978 และ 13.4839 ขณะที่เพศชายมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 10.2659 และ 12.3179 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.7- 4.10)

ส่วนการเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย เด็กชายและเด็กหญิงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเด็กชายมีค่าเฉลี่ย 5.6590 และเด็กหญิงมีค่าเฉลี่ย 5.2065 (ตารางที่ 4.11 และ 4.12)

ผลการวิจัยสรุปว่า เด็กหญิงจะได้รับการฝึกให้พึ่งตนเองเร็ว และถูกควบคุมมากกว่าเด็กชาย แต่จะถูกลงโทษทางจิตน้อยกว่าเด็กชาย ส่วนการเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนและการใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์เด็กหญิงและเด็กชาย ได้รับจากครอบครัวไม่ต่างกัน

ตารางที่ 4.7

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดู
แบบควบคุมระหว่างเพศชายและเพศหญิง

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	1	77.0253	77.0253	.0000
ภายในกลุ่ม	353	1606.6479	4.5514	
รวม	354	1683.6732		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .001

ตารางที่ 4.8

แสดงค่าเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมระหว่างเพศชายและเพศหญิง

เพศ	N	\bar{X}	SD
ชาย	173	10.2659	2.1778
หญิง	182	11.1978	2.0903
รวม	355	10.7437	2.1809

ตารางที่ 4.9

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดู
แบบให้พึ่งตนเองเร็วระหว่างเพศชายและเพศหญิง

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	1	121.8501	121.8501	.0000
ภายในกลุ่ม	357	1195.9661	3.3500	
รวม	358	1317.8162		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .001

ตารางที่ 4.10

แสดงค่าเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วระหว่างเพศชายและเพศหญิง

เพศ	N	\bar{X}	SD
ชาย	173	12.3179	1.9009
หญิง	186	13.4839	1.7621
รวม	359	12.9220	1.9186

ตารางที่ 4.11

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดู
แบบลงโทษทางจิตระหว่างเพศชายและเพศหญิง

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	1	18.2521	18.2521	.0028
ภายในกลุ่ม	355	713.0308	2.0085	
รวม	356	731.2829		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

ตารางที่ 4.12

แสดงค่าเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตระหว่างเพศชายและเพศหญิง

เพศ	N	\bar{X}	SD
ชาย	173	5.6590	1.3912
หญิง	184	5.2065	1.4413
รวม	357	5.4258	1.4332

2. การอบรมเลี้ยงดูของเด็กในครอบครัวที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน

สถานภาพของบิดามารดาจำแนกเป็น 2 ประเภท คือ ครอบครัวที่สมบูรณ์ หมายถึง ครอบครัวที่พ่อแม่อาศัยอยู่ด้วยกัน และครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ หมายถึง ครอบครัวที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองแยกกันอยู่ หย่าร้าง หรือเป็นหม้าย ผลการศึกษาพบว่า สถานภาพของบิดามารดามีผลทำให้เด็กได้รับการเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 4.13 - 4.16) ใน 2 ลักษณะ คือ การเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนโดยเด็กที่มีครอบครัวสมบูรณ์มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.0830 และเด็กที่มีครอบครัวไม่สมบูรณ์มีค่าเฉลี่ย 11.3780 ในขณะที่การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต เด็กจากครอบครัวสมบูรณ์ได้รับการเลี้ยงดูมีค่าเฉลี่ย 5.3032 ส่วนครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์มีค่าเฉลี่ย 5.8395 ซึ่งหมายถึงว่าเด็กจากครอบครัวที่สมบูรณ์ได้รับความรักสนับสนุนมากกว่าและถูกลงโทษทางจิตน้อยกว่าเด็กจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์

ตารางที่ 4.13

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดู
แบบรักสนับสนุนระหว่างสถานภาพครอบครัวที่สมบูรณ์และไม่สมบูรณ์

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	1	31.4454	31.4454	.0025
ภายในกลุ่ม	357	1208.3707	3.3848	
รวม	358	1239.8162		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

ตารางที่ 4.14

แสดงค่าเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนระหว่างสถานภาพ
ครอบครัวที่สมบูรณ์และไม่สมบูรณ์

สถานภาพครอบครัว	N	\bar{X}	SD
สมบูรณ์	277	12.0830	1.6994
ไม่สมบูรณ์	82	11.3780	2.2533
รวม	359	11.9220	1.8610

ตารางที่ 4.15

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดู
แบบลงโทษทางจิตระหว่างสถานภาพครอบครัวที่สมบูรณ์กับไม่สมบูรณ์

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	1	18.0230	18.0230	.0029
ภายในกลุ่ม	356	713.4407	2.0040	
รวม	357	731.4637		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

ตารางที่ 4.16

แสดงค่าเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตระหว่างสถานภาพ
ครอบครัวที่สมบูรณ์และไม่สมบูรณ์

สถานภาพครอบครัว	N	\bar{X}	SD
สมบูรณ์	277	5.3032	1.3943
ไม่สมบูรณ์	81	5.8395	1.4871
รวม	358	5.4246	1.4314

3. การอบรมเลี้ยงดูเด็กที่เรียนในโรงเรียนขนาดต่างกัน

เด็กที่เรียนในโรงเรียนขนาดต่างกันมีอาชีพของบิดามารดาและการศึกษาของบิดามารดาที่แตกต่างดังกล่าวไปแล้วในตอนที่ผ่านมา 1 โดยเด็กในโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางมีบิดามารดาประกอบอาชีพรับจ้างและมีการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งลักษณะดังกล่าวมีความเชื่อมโยงหรือส่งผลไปถึงการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัวด้วย

จากการวิเคราะห์ความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดูระหว่างเด็กที่เรียนอยู่ในโรงเรียนขนาดต่างกันพบความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ของการอบรมเลี้ยงดูใน 2 ลักษณะ คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ ซึ่งเด็กในโรงเรียนขนาดใหญ่ได้รับการเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์เฉลี่ยสูงถึง 12.1647 ขณะที่เด็กในโรงเรียนขนาดเล็กเฉลี่ย 11.4000 และขนาดกลางเฉลี่ย 11.1846 (ตารางที่ 4.17 และ 4.18) ส่วนการเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิต พบว่า เด็กในโรงเรียนขนาดกลางได้รับการเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตสูงที่สุดเฉลี่ย 5.9219 ขณะที่เด็กในโรงเรียนขนาดเล็ก 5.6042 และขนาดใหญ่ 5.2602 (ตารางที่ 4.19 และ 4.20)

ตารางที่ 4.17

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดู
แบบใช้เหตุผลระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	2	63.1202	31.5601	.0007
ภายในกลุ่ม	361	1524.0336	4.2217	
รวม	363	1587.1538		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .001

ตารางที่ 4.18

แสดงค่าเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลระหว่างโรงเรียน
ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

ขนาดโรงเรียน	N	\bar{X}	SD
เล็ก	50	11.4000	2.1571
กลาง	65	11.1846	2.2631
ใหญ่	249	12.1647	1.8759
รวม	364	11.8846	2.0910

ตารางที่ 4.19

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการอบรมเลี้ยงดู
แบบลงโทษทางจิตระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	2	24.0256	12.0128	.0027
ภายในกลุ่ม	355	707.4381	1.9928	
รวม	357	731.4637		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

ตารางที่ 4.20

แสดงค่าเฉลี่ยของการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตระหว่างโรงเรียน
ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

ขนาดโรงเรียน	N	\bar{X}	SD
เล็ก	48	5.6042	1.5401
กลาง	64	5.9219	1.7485
ใหญ่	246	5.2602	1.2831
รวม	358	5.4246	1.4314

จากการอบรมเลี้ยงดูเด็กตามที่ได้วิเคราะห์ทั้งหมด สรุปว่าเด็กที่มีปัจจัยด้าน
 ชีวสังคมต่างกัน ทำให้ได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน คือ เพศ และสภาพความสมบูรณ์และ
 ไม่สมบูรณ์ของครอบครัว ทำให้เด็กได้รับการเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน แบบลงโทษทางจิต
 แบบควบคุมและแบบให้พึ่งตนเองเร็วต่างกัน และเมื่อจำแนกเด็กตามขนาดของโรงเรียนพบ
 ว่า เด็กได้รับการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน 2 ลักษณะ คือ การใช้เหตุผลและการลงโทษทางจิต
 มากกว่าทางกาย ส่วนเมื่อจำแนกตามตัวแปรอาชีพและการศึกษาของบิดามารดาไม่พบความ
 แตกต่าง (แผนภูมิที่ 4.1)

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม

ในการวัดระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของนักเรียน ผู้วิจัยได้ใช้แบบวัด ซึ่งกำหนดเป็นสถานการณ์ที่ให้กลุ่มตัวอย่างตัดสินใจใช้เหตุผลในการกระทำในสถานการณ์นั้น ๆ รวมทั้งสิ้น 10 สถานการณ์ วัดระดับการใช้เหตุผล 4 ระดับ คือ กระทำโดยเพราะกลัว ถูกลงโทษ กระทำโดยเพราะต้องการรางวัล กระทำโดยเพราะผู้อื่นทำหรือผู้อื่นเห็นว่าดี กระทำโดยเพราะทำตามหน้าที่ของสังคม โดยกลุ่มตัวอย่างมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม โดยภาพรวมได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 2.67 จากคะแนนสูงสุด 4 คะแนน ซึ่งถือว่าการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง อยู่ในระดับหรืออยู่ในขั้นสูงกว่าการกระทำเพื่อต้องการรางวัลและเกือบอยู่ในระดับกระทำเพราะทำตามผู้อื่นทำหรือผู้อื่นเห็นว่าดี (ตารางที่ 4.21)

เมื่อได้วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมของเด็กนักเรียน โดยการจำแนกตามเพศ สภาพครอบครัว อนุชิตบิคารดา ระดับการศึกษาของบิคารดา และขนาดของโรงเรียนแล้ว ไม่พบว่ามี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่ว่าจะจำแนกแบบใดก็ตาม มีเพียงตัวแปรตามที่แตกต่างระหว่างเพศหญิงชายที่แสดงค่าเฉลี่ยนั้นแตกต่าง โดยเพศหญิงมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมเฉลี่ย 2.7053 ขณะที่เพศชายมีค่าเฉลี่ย 2.6391 (ตารางที่ 4.22 และ 4.23) เด็กหญิงชายจึงมีการใช้เหตุผลทางจริยธรรมที่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 4.21

แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม

ตัวแปรข้อคำถาม	ค่าสูงสุด	ค่าเฉลี่ย	จำนวน (คน)	ผู้ที่ไม่ตอบ
ข้อ 1. ถ้าหน่วยแพทย์และพยาบาลเลื่อนที่มาขอรับบริจาคโลหิต ที่โรงเรียนของนักเรียน นักเรียนจะไม่ร่วมในการบริจาคโลหิต เพราะ	4.00	2.68	365	-
ข้อ 2. หากคนหนึ่งกำลังชิงทรัพย์ด้วยความเร็วสูง เพื่อรีบนำตนเองหนี ไปส่งโรงพยาบาล แต่บังเอิญรถติดไฟแดง ถ้านักเรียนเป็นชาย คนนั้น นักเรียนจะหยุดรถตามกฎจราจร เพราะ	4.00	2.62	365	-
ข้อ 3. ถ้านักเรียนเห็นผู้ร้ายกำลังลักทรัพย์ และต้องผู้ขูดจับได้ ตำรวจหรือให้นักเรียนเป็นพยาน นักเรียนจะไม่เป็นพยานให้ เพราะ	4.00	2.25	364	1
ข้อ 4. นักเรียนตั้งใจจะไปชมภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ถึงแม้มีคนเข้าคิวขอ ซื้อตั๋วเป็นแถวยาวมาก และถ้าไปต่อคิวตัวอาจหมดสิทธิ์ก่อน แต่นักเรียนก็จะเข้าคิวตามลำดับก่อนหลัง เพราะ	4.00	3.05	365	-

ตัวแปรคำถาม	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย	จำนวน (คน)	ผู้ที่ไม่ตอบ
ข้อ 5. ถ้านักเรียนจำเป็นต้องซื้อของอย่างหนึ่ง แต่พอถ้าเริ่มราคาแพงกว่าปกติ เพราะรู้ว่านักเรียนจำเป็นจะต้องใช้ของสิ่งนั้นๆ ถ้าผอญพ้อคำคานนั้นทองเงินเกินมาให้ให้นักเรียน นักเรียนไม่ถนเงินที่เกินให้คนขาย เพราะ	1.00	1.00	1.85	365	-
ข้อ 6. ตามปกติเมื่อนักเรียนจะต้องเดินข้ามถนน-นักเรียนจะเดินไปข้ามตรงทางม้าลาย เพราะ	4.00	1.00	3.22	365	-
ข้อ 7. ถ้านักเรียนได้รับมอบหมายจากทางโรงเรียนให้ทำหน้าที่ส่งจดส่งดูแสดงความประพฤติของนักเรียน แต่มีเพื่อนสนิทของนักเรียนคนหนึ่งกระทำความผิดอย่างร้ายแรงด้วยกรรมวิธีโรงเรียนไปเล่นการพนัน และสูบบุหรี่ นักเรียนจะไม่รายงานความผิดให้ทางโรงเรียนทราบ เพราะ	4.00	1.00	3.40	365	-
ข้อ 8. ในการสอบคราวหนึ่งนักเรียนทำข้อสอบไม่ได้ เพราะไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า เพื่อที่นั่นข้าง ๆ สงสาร จึงแอบส่งกระดาษคำตอบให้นักเรียน แต่นักเรียนก็จะไม่ยอมรับกระดาษคำตอบของเพื่อน เพราะ	4.00	1.00	3.38	365	-

ตารางที่ 4.21 (ต่อ)

ตัวแปรข้อความ	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย	จำนวน (คน)	ผู้ที่ไม่ตอบ
ข้อ 9. ขณะนี้นักเรียนกำลังเป็นนักเรียนอยู่ทั้ง ๆ ที่เพื่อหาทุนเรียน คร่าวเดียวกับนักเรียน ได้ออกจากโรงเรียนไปแล้ว นักเรียนเอง นั้นในบางกรณีก็รู้สึกชอบการเรียน แต่นักเรียนยังตั้งหน้าเรียน ต่อไป เพราะนักเรียนให้เหตุผลกับตนเองว่า ข้อ 10. ถ้านักเรียนขึ้นรถประจำทางที่มีคนโดยสารแน่นมาก และกระป๋องดื่มกับเงินค่าโดยสาร มันเรียนจะยอมเงิน ค่าโดยสารให้เขา เพราะ	4.00	1.00	2.20	365	-
ระดับการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม	4.00	1.00	2.67	362	3

ตารางที่ 4.22

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของเหตุผลเชิงจริยธรรม
ระหว่างเพศชายและเพศหญิง

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	1	.3958	.3958	.0624
ภายในกลุ่ม	359	40.6689	.1133	
รวม	360	41.0647		

ตารางที่ 4.23

แสดงค่าเฉลี่ยของเหตุผลเชิงจริยธรรมระหว่างเพศชายและเพศหญิง

เพศ	N		SD
ชาย	174	2.6391	.0282
หญิง	187	2.7053	.0219
รวม	361	2.6734	.0178

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน

ในการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน ผู้วิจัยได้วัดการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนซึ่งกรอบแนวคิดกำหนดออกเป็น 6 เรื่อง ได้แก่ การเข้าแถว การรักษาระเบียบ การรักษามารยาท การให้ความร่วมมือ การเข้าร่วมกิจกรรม และการรักษาความสะอาด ผลการศึกษามีดังนี้ (ตารางที่ 4.24)

1. การเข้าแถว คือ โรงเรียนจัดกิจกรรมเกี่ยวกับกิจกรรมในการเข้าแถว การเข้าแถวเคารพธงชาติ การควบคุมแถว การเข้าแถวรับบริการสิ่งของต่าง ๆ การเข้าแถวเดินทางกลับบ้านอย่างเป็นทางการเป็นระเบียบเรียบร้อย พบว่า กิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนในเรื่องของการเข้าแถวมีในระดับค่อนข้างสูงมีค่าเฉลี่ย 12.16 โดยมีค่าต่ำสุด 6.00 สูงสุด 15.00

2. การรักษาระเบียบ คือ โรงเรียนจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการรักษาระเบียบในการรับประทานอาหาร มีการจัดลำดับก่อนหลังในการรับประทานอาหาร ครูสอดส่องดูแลการรับประทานอาหารอย่างทั่วถึง ครูและนักเรียนร่วมรับประทานอาหาร และนำภาชนะที่รับประทานอาหารแล้วไว้ยังที่ที่จัดไว้อย่างเป็นระเบียบ พบว่า กิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนในเรื่องของการรักษาระเบียบนั้นระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 10.77 โดยมีค่าต่ำสุด 6.00 สูงสุด 15.00

3. การรักษามารยาท คือ มารยาทในโรงเรียน การที่เด็กเคารพครู สวัสดิศครู ขอโทษ ขอบพระคุณ มารยาทในการเดินสวนกับครูต้องก้มศีรษะ วิ่งชนครูต้องขอโทษ พบว่า กิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนในเรื่องของการรักษามารยาทนี้ในระดับค่อนข้างสูงมากมีค่าเฉลี่ย 12.67 โดยมีค่าต่ำสุด 8.00 สูงสุด 15.00

4. การให้ความร่วมมือ คือ โรงเรียนจัดกิจกรรมเกี่ยวกับการให้เด็กหรือสนับสนุนเด็กให้มีความร่วมมือ ให้รักษาอุปกรณ์ของโรงเรียน ดูแลพัฒนา รักษา และช่วยเหลือผู้อื่น และชุมชนใกล้เคียง พบว่า กิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนในเรื่องของการให้ความร่วมมือนี้ในระดับปานกลางมีค่าเฉลี่ย 11.11 โดยมีค่าต่ำสุด 6.00 สูงสุด 15.00

5. การเข้าร่วมกิจกรรม คือ โรงเรียนจัดกิจกรรมเกี่ยวกับให้เด็กเข้าร่วมกิจกรรมในวันสำคัญต่าง ๆ เช่น วันครู วันแม่ วันสำคัญทางศาสนา โดยการจัดทำป้าย การประดับตกแต่งอาคารในวันสำคัญต่าง ๆ และการเข้าร่วมในพิธีกรรมต่าง ๆ ในวันสำคัญ ๆ พบว่า การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนในเรื่องการเข้าร่วมกิจกรรมนี้ในระดับค่อนข้างสูงมีค่าเฉลี่ย 12.32 โดยมีค่าต่ำสุด 6.00 สูงสุด 15.00

6. การรักษาความสะอาด คือ การที่โรงเรียนจัดกิจกรรมในเรื่องของการดูแลความสะอาดของโรงเรียน ความสะอาดของร่างกาย ความสะอาดของห้องเรียน พบว่า กิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนในเรื่องการรักษาความสะอาดนี้ในระดับก่อนข้างสูงมีค่าเฉลี่ย 12.55 โดยมีค่าต่ำสุด 7.00 สูงสุด 15.00

สรุปได้ว่ากิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนที่จัดมากที่สุด คือ การรักษามารยาท รองลงมาคือ การรักษาความสะอาด การเข้าร่วมกิจกรรม การเข้าแถว การให้ความร่วมมือ ส่วนกิจกรรมที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ กิจกรรมด้านการรักษาระเบียบ

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการจัดกิจกรรมเสริมสร้างในโรงเรียนระหว่างโรงเรียนที่มีขนาดต่างกัน พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยโรงเรียนขนาดกลางมีค่าเฉลี่ยในการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนสูงสุดเท่ากับ 12.5208 รองลงโรงเรียนขนาดเล็กมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 11.8406 และโรงเรียนขนาดใหญ่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเท่ากับ 11.7935 (ตารางที่ 4.25 และ 4.26)

ตารางที่ 4.24

แสดงข้อมูลเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน

ตัวแปร	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย	จำนวน	ผู้ไม่ตอบ (คน)
การเข้าแถว	15.00	6.00	12.16	361	4
การรักษาระเบียบ	15.00	6.00	10.77	354	11
การรักษา มารยาท	15.00	8.00	12.67	359	6
การให้ความร่วมมือ	15.00	6.00	11.11	354	11
การเข้าร่วมกิจกรรม	15.00	6.00	12.32	361	4
การรักษาความสะอาด	15.00	7.00	12.55	358	7
การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัย ในโรงเรียน	14.88	7.88	11.92	328	37

ตารางที่ 4.25

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของการจัดกิจกรรมเสริมสร้าง
วินัยในโรงเรียนระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	2	24.1161	12.0580	.0002
ภายในกลุ่ม	325	454.6426	1.3989	
รวม	327	478.7587		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .001

ตารางที่ 4.26

แสดงค่าเฉลี่ยของการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนระหว่างโรงเรียน
ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

ขนาดของโรงเรียน	N	\bar{X}	SD
เล็ก	46	11.8406	1.1304
กลาง	56	12.5208	1.0731
ใหญ่	226	11.7935	1.2180
รวม	328	11.9243	1.2100

ตอนที่ 5 ข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง

ในการวัดพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนผู้วิจัย ได้วัดพฤติกรรมเป็นไปตามกรอบแนวคิดซึ่งกำหนดออกเป็น 5 ด้าน คือ ความรับผิดชอบ ความอดทน การเคารพในสิทธิของผู้อื่น การเคารพระเบียบของโรงเรียน และการยอมรับการกระทำของตนเอง ผลการศึกษามีดังนี้ (ตารางที่ 4.27)

1. ความรับผิดชอบ คือ การที่นักเรียนมีพฤติกรรมเอาใจใส่ในการเรียน ทำงานที่ได้รับมอบหมายจนสำเร็จ ส่งงานตามกำหนด พบว่า พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองด้านความรับผิดชอบของนักเรียนมีระดับก่อนข้างสูงมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.74 โดยมีค่าต่ำสุด 8.00 และสูงสุด 25.00

2. ความอดทน คือ การที่นักเรียนมีพฤติกรรม เมื่อกระทำสิ่งที่ยากก็พยายามทำ มีความอดทน ออกกำลังกาย ชั่วโมโห ไม่ยอมแพ้จนทำงานสำเร็จลุล่วงด้วยดี พบว่า พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองด้านความอดทนของนักเรียนมีระดับก่อนข้างสูง มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.94 โดยมีค่าต่ำสุด 10.00 และค่าสูงสุด 25.00

3. การเคารพในสิทธิของผู้อื่น คือ การที่นักเรียนมีพฤติกรรมเคารพในความคิดเห็นและสิทธิของผู้อื่น เมื่อกระทำสิ่งของผู้อื่นเสียหายต้องขอโทษและรับผิดชอบแก้ไข เมื่อหยิบสิ่งของต้องขออนุญาตก่อนทุกครั้ง ให้เกียรติเพื่อนพูดคุยก่อนถึงทำการโต้แย้งต่อไป พบว่า พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองด้านการเคารพในสิทธิของผู้อื่นนี้ในระดับก่อนข้างสูงมีค่าเฉลี่ย 18.62 โดยมีค่าต่ำสุด 9.00 และสูงสุด 25.00

4. การเคารพระเบียบของโรงเรียน คือ การที่นักเรียนมีพฤติกรรมเคารพระเบียบของโรงเรียน โดยไม่เดินลัดสนาม เข้าแถวตามลำดับก่อนหลังเพื่อรับบริการต่าง ๆ ปฏิบัติตามกฎของโรงเรียนอย่างเคร่งครัด พบว่า พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองด้านการเคารพระเบียบของโรงเรียนนี้ในระดับก่อนข้างสูงมีค่าเฉลี่ย 18.45 โดยมีค่าต่ำสุด 8.00 และค่าสูงสุด 25.00

5. การยอมรับการกระทำของตน คือ การที่นักเรียนมีพฤติกรรม ยอมรับการลงโทษ เมื่อกระทำผิดระเบียบของโรงเรียน มีความตั้งใจจริงต่อไปจะไม่กระทำผิดอีก เมื่อนักเรียนทำของเสียหายต้องยอมรับผิด ต้องรู้จักอธิบายเมื่อถูกกล่าวหาว่ากระทำผิด พบว่า พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กด้านการยอมรับการกระทำของตนนี้ในระดับสูงมีค่าเฉลี่ย 19.30 โดยมีค่าต่ำสุด 8.00 และสูงสุด 25.00

สรุปว่าพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองที่มีมากที่สุดในตัวเด็กนักเรียน คือ การยอมรับการกระทำของตน รองลงมาคือ ความรับผิดชอบ การเคารพในสิทธิของผู้อื่น การเคารพระเบียบของโรงเรียน ส่วนพฤติกรรมอันที่พบน้อยที่สุด ได้แก่ ความอดทน

ตารางที่ 4.27
แสดงข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง

ตัวแปร	ค่าสูงสุด	ค่าต่ำสุด	ค่าเฉลี่ย	จำนวน	ผู้ไม่ตอบ (คน)
ความรับผิดชอบ	25.00	8.00	18.74	360	5
ความอดทน	25.00	10.00	17.94	350	15
การเคารพในสิทธิของผู้อื่น	25.00	9.00	18.62	346	19
การเคารพระเบียบของโรงเรียน	25.00	8.00	18.45	356	9
การยอมรับการกระทำของคน	25.00	8.00	19.30	352	13
พฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง	24.40	10.00	18.73	814	51

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยโรงเรียนขนาดใหญ่มีเด็กนักเรียนที่มีพฤติกรรมกรรมมีวินัยในตนเองของนักเรียนสูงสุดมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 19.0335 รองลงมาโรงเรียนขนาดเล็กมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 18.7561 และโรงเรียนขนาดกลางมีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุดเท่ากับ 17.6034 (ตารางที่ 4.28 และ 4.29)

เมื่อวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมกรรมมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนระหว่างเพศหญิงและชาย พบว่ามีความแตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่พบว่าค่าเฉลี่ยพฤติกรรมกรรมมีวินัยในตนเองของเพศหญิงสูงกว่าเพศชายมีค่าเฉลี่ย 19.01 และ 18.41 ตามลำดับ (ตารางที่ 4.30 และ 4.31)

ตารางที่ 4.28

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการมีวินัย
ในตนเองระหว่างโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	2	93.4346	46.7182	.0019
ภายในกลุ่ม	311	2276.5592	7.3201	
รวม	313	2369.9955		

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

ตารางที่ 4.29

แสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองระหว่างโรงเรียน
ขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่

เพศ	N	\bar{X}	SD
เด็ก	41	18.7561	2.6764
กลาง	58	17.6034	2.4616
ใหญ่	215	19.0335	2.772
รวม	314	18.7831	2.7517

ตารางที่ 4.30

วิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง
ระหว่างเพศชายและเพศหญิง

แหล่งความแปรปรวน	D.F	SS.	M.S	P
ระหว่างกลุ่ม	1	28.2408	28.2408	.0535
ภายในกลุ่ม	311	2338.0058	7.5177	
รวม	312	2366.2466		

ตารางที่ 4.31

แสดงค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองระหว่างเพศชายและเพศหญิง

เพศ	N		SD
ชาย	144	18.4139	2.6051
หญิง	169	19.0166	2.8531
รวม	313	18.7393	2.7539

ตอนที่ 6 การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน ซึ่งกรอบแนวคิดกำหนดให้ปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดูเด็กในครอบครัว ปัจจัยด้านลักษณะทางจิตใจของเด็กคือ การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม และปัจจัยด้านสภาพแวดล้อมในโรงเรียน คือ การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน เป็นตัวแปรอิสระที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน จากการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระที่กำหนดในกรอบแนวคิดกล่าวพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน พบว่า ตัวแปรเกือบทุกตัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน โดยการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระดับสูงสุดเท่ากับ 4207 รองลงมาคือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุนมีค่าเท่ากับ .3762 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์เท่ากับ .3460 การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็วเท่ากับ .2791 การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุมมีความสัมพันธ์ในระดับต่ำที่สุดเท่ากับ .2711 ทั้งหมดมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ส่วนการอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกายมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางลบเท่ากับ .1655 โดยมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มีเพียงการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมเพียงด้านเดียวที่ไม่มีความสัมพันธ์ทางสถิติกับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน (ตารางที่ 4.32)

ตารางที่ 4.32

แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระแบบแผนการอบรมเลี้ยงดู
การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม และการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัย
ในโรงเรียนกับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง

ตัวแปร	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน	.3762 **
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์	.3460 **
การอบรมเลี้ยงดูแบบสงเคราะห์ทางจิตมากกว่าทางกาย	.1655 *
การอบรมเลี้ยงดูแบบขอความร่วมมือ	.3271 **
การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว	.2791 **
การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน	.4207 **
การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม	-.0276

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .01

** ระดับนัยสำคัญทางสถิติ = .001

สำหรับการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยของนักเรียนครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์โดยวิธีการถดถอยพหุคูณ โดยกำหนดให้มีตัวแปรต่าง ๆ รวม 24 ตัว เป็นตัวแปรอิสระ 23 ตัว อันได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรสบิดามารดา บิดามีอาชีพรับจ้าง มารดามีอาชีพรับจ้าง บิดามีอาชีพค้าขาย มารดามีอาชีพค้าขาย บิดามีอาชีพรับราชการ มารดามีอาชีพรับราชการ บิดามีอาชีพอื่น ๆ มารดามีอาชีพอื่น ๆ การศึกษาของบิดา การศึกษาของมารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม โรงเรียนขนาดเล็ก โรงเรียนขนาดกลาง โรงเรียนขนาดใหญ่ และตัวแปรตาม 1 ตัว คือ พฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง ซึ่งลักษณะของข้อมูลค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด และค่าเฉลี่ยของตัวแปรปรากฏใน (ตารางที่ 4.33) และผลการทดสอบค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรทั้งหมด ตัวแปรทุกตัวมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง ในระดับปานกลาง ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กันสูงสามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณได้ (ตารางที่ 4.34)

ตารางที่ 4.33

แสดงข้อมูล ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าต่ำสุด ค่าสูงสุดของตัวแปรอิสระ
ที่มีผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยง เบน มาตรฐาน	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด
เพศ	.49	.50	.00	1
อายุ	11.72	.70	10	15
สถานภาพสมรสบิดามารดา	.78	.42	.00	1
บิดามีอาชีพรับจ้าง	.54	.50	.00	1
มารดามีอาชีพรับจ้าง	.43	.50	.00	1
บิดามีอาชีพค้าขาย	.23	.42	.00	1
มารดามีอาชีพค้าขาย	.32	.47	.00	1
บิดามีอาชีพรับราชการ	.13	.34	.00	1
มารดามีอาชีพรับราชการ	.08	.28	.00	1
บิดามีอาชีพอื่น ๆ	.10	.30	.00	1
มารดามีอาชีพอื่น ๆ	.16	.36	.00	1
การศึกษาของบิดา	2.54	2.00	1.00	7
การศึกษาของมารดา	2.33	1.89	1.00	7
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน	11.92	1.86	7.00	15.00
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่า อารมณ์	11.88	2.09	6.00	17.00
การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่า ทางกาย	5.42	1.43	4.00	12.00
การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม	10.76	2.19	5.00	15.00
การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว	12.92	1.92	6.00	15.00

ตารางที่ 4.33 (ต่อ)

ตัวแปร	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน	ค่าต่ำสุด	ค่าสูงสุด
การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัย ในโรงเรียน	71.55	7.26	47.00	89.00
การใช้เหตุผลเชิงวิจัยธรรม โรงเรียนขนาดเล็ก	26.74	3.38	15.00	35.00
โรงเรียนขนาดกลาง	.14	.34	.00	1
โรงเรียนขนาดใหญ่	.18	.38	.00	1
พฤติกรรมกรณีวินัยในตนเอง	.68	.47	.00	1
	93.67	13.67	54.00	122.00

ตารางที่ 4.34

แสดงค่าสหสัมพันธ์ของตัวแปรในสมการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ

ตัวแปร	เพศ	อายุ	ชนบทภาพ	บิดา	มารดา	บิดา	มารดา	บิดา	มารดา	บิดา	มารดา	บิดา	มารดา	บิดา	มารดา	บิดา	มารดา	บิดา	มารดา		
			สตรี	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง	รับจ้าง		
เพศ	1.000																				
อายุ	.013	1.000																			
สถานภาพสมรส	.101	-.077	1.000																		
บิดารับจ้าง	-.007	.113	.071	1.000																	
มารดารับจ้าง	.009	.086	-.020	.516	1.000																
บิดาค้าขาย	.113	-.044	-.032	-.535	-.310	1.000															
มารดาค้าขาย	.005	-.002	-.010	-.384	-.548	-.490	1.000														
บิดารับราชการ	-.060	-.158	.040	-.421	-.245	-.204	.042	1.000													
มารดารับราชการ	.006	-.229	-.002	-.218	-.273	-.042	-.217	-.307	1.000												
บิดาอาชีพอื่น ๆ	-.077	.041	-.033	-.401	-.134	-.195	-.153	-.153	-.153	1.000											
มารดาอาชีพอื่น ๆ	-.004	.674	.028	-.091	-.394	-.146	-.146	.034	-.156	-.156	1.000										
การศึกษามารดา	.061	-.172	-.005	-.250	-.209	-.312	-.052	-.310	-.254	-.254	-.196	1.000									

ตารางที่ 4.34 (ต่อ)

ตัวแปร	ตัวแปร										
	การศึกษา	แมริค	แบบ	แบบโรงเรียน	ความถี่	ทั้งหมด	วิจัย	กรณี	โรงเรียน	โรงเรียน	
	ของมารดา	สนับสนุน	เหตุผล	ทางจิต	ความถี่	ทั้งหมด	วิจัย	วินัย	ขนาดเด็ก	ขนาดกลาง	
การศึกษาของมารดา	1.000										
แมริคสนับสนุน	.221	1.000									
แบบใช้เหตุผล	.186	.424	1.000								
แบบมองโทษทางจิต	-.106	-.293	-.187	1.000							
แบบควบคุม	.105	.379	.377	1.000							
แบบให้พึ่งตนเองเร็ว	.081	.247	.308	.276	1.000						
กิจกรรมวินัย	-.045	-.199	.202	.151	.216	1.000					
จริยธรรม	-.009	.020	.104	-.037	-.062	-.009	1.000				
กรณีวินัยในตนเอง	.244	.393	.352	.164	.291	.282	.450	1.000			
โรงเรียนขนาดเด็ก	-.105	-.062	-.126	.022	-.031	-.086	-.049	.003	1.000		
โรงเรียนขนาดกลาง	-.220	-.154	-.221	.202	-.067	-.044	.398	-.216	-.177	1.000	
โรงเรียนขนาดใหญ่	.259	.174	.276	-.186	-.079	-.140	-.140	.181	-.554	-.721	1.000

การวิเคราะห์ปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน โดยวิธีการถดถอยพหุคูณ (Multiple regression analysis) ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการคัดเลือกปัจจัยทั้ง 24 เข้าสู่สมการแบบมีขั้นตอน (Stepwise Method) ผลที่ได้จากการศึกษามีตามลำดับดังนี้

1. การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน

ปัจจัยแรกที่เข้าสู่สมการถดถอยซึ่งพบว่ามีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่ระดับปานกลาง ($R = .44976$) และสามารถอธิบายความผันแปรของการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนได้ร้อยละ 20.22 ($R^2 = .20229$)

2. โรงเรียนขนาดกลาง

ปัจจัยที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นลำดับที่สอง คือ โรงเรียนขนาดกลาง โดยสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองได้ร้อยละ 29.39 ($R^2 \text{ Adj} = .29398$) และพบว่า การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนและ โรงเรียนขนาดกลางมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนที่ระดับปานกลาง ($R = .54707$) โดยปัจจัยทั้งสองสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองเด็กนักเรียนได้ร้อยละ 29.92 ($R^2 = .29928$)

3. การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน

ปัจจัยที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นลำดับที่สาม คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน โดยสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองได้ร้อยละ 35.52 ($R^2 \text{ Adj} = .35529$) ทั้ง 3 ปัจจัย ได้แก่ การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง และการอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนที่ระดับปานกลาง ($R = .60213$) โดยปัจจัยทั้งสามสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนได้ร้อยละ 36.25 ($R^2 = .36256$)

4. การศึกษาของบิดา

ปัจจัยที่ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการเป็นลำดับที่สี่ คือ การศึกษาของบิดา โดยสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองได้ร้อยละ 39.64 ($R^2 \text{ Adj} = .39640$) ทั้ง 4 ปัจจัย ได้แก่ การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน และการศึกษาของบิดา มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน ที่ระดับปานกลางค่อนข้างไปทางสูง ($R = .63677$) โดยปัจจัยทั้งสี่สามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนได้ ร้อยละ 40.54 ($R^2 = .40548$)

5. มารดามีอาชีพรับจ้าง

ปัจจัยที่ถูกคัดเลือกเข้าสมการเป็นลำดับที่ห้า คือ มารดามีอาชีพรับจ้าง โดยสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนได้ร้อยละ 41.04 (R^2 Adj = .41042) ทั้ง 5 ปัจจัย ได้แก่ การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การศึกษาของบิดา และมารดามีอาชีพรับจ้างมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน ที่ระดับปานกลางค่อนข้างไปทางสูง ($R = .64924$) โดยปัจจัยทั้งห้าสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนได้ร้อยละ 42.15 ($R^2 = .42151$)

6. การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม

ปัจจัยที่ถูกคัดเลือกเข้าสมการในลำดับที่ 6 คือ การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม โดยสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนได้ร้อยละ 42.11 (R^2 Adj = .42119) ทั้ง 6 ปัจจัย ได้แก่ การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การศึกษาของบิดา มารดามีอาชีพรับจ้าง และการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน ที่ระดับปานกลางค่อนข้างไปทางสูง ($R = .65897$) โดยปัจจัยทั้งหมดสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนได้ร้อยละ 43.42 ($R^2 = .43424$)

7. บิดามีอาชีพรับราชการ

ปัจจัยที่ถูกคัดเลือกเข้าสมการในลำดับที่ 7 คือ บิดามีอาชีพรับราชการ โดยสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองได้ร้อยละ 42.87 (R^2 Adj = .042872) ทั้ง 7 ปัจจัย ได้แก่ การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน โรงเรียนขนาดกลาง การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การศึกษาของบิดา มารดามีอาชีพรับจ้าง การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และบิดามีอาชีพรับราชการ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน ที่ระดับปานกลางค่อนข้างไปทางสูง ($R = .66615$) โดยปัจจัยทั้งเจ็ดสามารถอธิบายความผันแปรของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนได้ร้อยละ 44.37 ($R^2 = .44376$) (ตารางที่ 4.35)

ตารางที่ 4.35

แสดงการวิเคราะห์ปัจจัยที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน
โดยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ตัวแปรอิสระ	R	R ²	R ² Adj	B	SE B	Sig T
การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน	.44976	.20229	.19228	.88945	.10850	.0000
โรงเรียนขนาดกลาง	.54707	.29928	.29398	-11.38403	1.88315	.0000
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสงบสนุน	.60213	.36256	.35529	1.96270	.38412	.0000
การศึกษาของบิดา	.63677	.40548	.39640	1.73303	.39850	.0001
มารดามีอาชีพรับจ้าง	.64924	.42151	.41042	-3.71786	1.38248	.0076
การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม	.65897	.43424	.42119	.76613	.31667	.0162
บิดามีอาชีพรับราชการ	.66615	.44376	.42872	4.24984	2.01911	.0363
F = 29.51775		Sig F = .0000				

การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณที่ผู้วิจัยนำตัวแปรอิสระทั้งหมด 23 ตัวแปร เข้าร่วมวิเคราะห์ในสมการเดียว โดยมีข้อมูลทั้งของบิดามารดา ปัจจัยอาชีพ การศึกษาและขนาดของโรงเรียนรวมอยู่ในสมการ ดังผลการศึกษาที่แสดงไปแล้ว โดยพบว่า การศึกษาของบิดามารดาสูง และมารดาที่ไม่ได้ประกอบอาชีพรับจ้างมีผลทำให้เด็กมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่บิดามารดามีการศึกษาน้อยและมารดาประกอบอาชีพรับจ้าง ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบอีกครั้งโดยแยกตัวแปรต่าง ๆ ของบิดามารดาออกจากกัน โดยนำข้อมูลเฉพาะปัจจัยการศึกษาและอาชีพของบิดามาวิเคราะห์ในสมการถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอน ซึ่งผลการศึกษาพบว่า บิดาที่มีอาชีพรับจ้างมีอิทธิพลในเชิงผลสัมฤทธิ์พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนซึ่งเป็นการยืนยันผลการวิเคราะห์ในสมการแรกที่ว่า บิดาที่ประกอบอาชีพรับราชการมีผลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนในทางบวกและพบอีกว่า เมื่อวิเคราะห์เฉพาะข้อมูลของบิดาพบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์มีผลในทางบวกต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน ซึ่งหมายความว่า หากบิดาใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์กับเด็ก จะสามารถพยากรณ์พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนในระดับสูงได้ (ตารางที่ 4.36)

และเมื่อนำข้อมูลเฉพาะปัจจัยของมารดา ด้านอาชีพ และการศึกษาของมารดา มาวิเคราะห์ในสมการถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอน ซึ่งผลการวิเคราะห์พบว่าการศึกษาของมารดา การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว และการใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ ถูกคัดเลือกเข้าสู่สมการด้วย ซึ่งหมายความว่า หากมารดาใช้การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว และการใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ จะสามารถส่งเสริมให้เด็กมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนในระดับสูงได้ (ตารางที่ 4.37)

ตารางที่ 4.36

แสดงวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับบิดาที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน
โดยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ตัวแปรอิสระ	R	R ²	R ² Adj	B	SE B	Sig T
การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน	.44743	.20019	.19721	.88157	.10764	.0000
การศึกษาของบิดา	.54155	.29328	.28798	2.45131	.41336	.0000
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน	.59521	.35427	.34699	1.91509	.38206	.0000
บิดามีอาชีพรับจ้าง	.61037	.37255	.36308	-3.87957	1.39610	.0058
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่า อารมณ์	.62217	.38710	.37549	.88484	.35354	.0129

F = 33.34727

Sig F = .0000

ตารางที่ 4.37

แสดงวิเคราะห์ปัจจัยเกี่ยวกับมารดาที่คาดว่าจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน
โดยวิธีการถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน

ตัวแปรอิสระ	R	R ²	R ² Adj	B	SE B	Sig T
การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน	.42518	.18078	.17770	.82577	.10778	.0000
การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน	.52291	.27344	.26795	2.33142	.40104	.0000
มารดามีอาชีพรับจ้าง	.55707	.31032	.30249	-5.53821	1.47386	.0002
การศึกษามารดา	.57691	.33282	.32267	1.36048	.45685	.0032
การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว	.59043	.34861	.33618	1.02022	.40485	.0123
การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์	.59880	.35856	.34382	.75473	.37502	.0452
F = 24.31646		Sig F = .0000				

ตอนที่ 7 การทดสอบสมมติฐาน

การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษา ในสังกัดกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้กำหนดสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 แบบแผนการอบรมเลี้ยงดู การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน

สมมติฐานที่ 2 เด็กหญิงชายมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองต่างกัน

สมมติฐานที่ 3 เด็กที่บิดามารดาประกอบอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองต่างกัน

สมมติฐานที่ 4 เด็กที่บิดามารดามีการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองต่างกัน

สมมติฐานที่ 5 เด็กที่มีสถานภาพทางครอบครัวที่สมบูรณ์ต่างกันมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานมีดังนี้

สมมติฐานที่ 1 แบบแผนการอบรมเลี้ยงดู การใช้เหตุผลเชิงจริยธรรม การจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน

จากการทดสอบค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient) ระหว่างตัวแปรอิสระทั้งหมดกับพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนและการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบมีขั้นตอน (Regression Stepwise) พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูทั้ง 5 แบบ อันได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว และการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเอง โดยเมื่อวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณที่มีปัจจัยของบิดามารดาพร้อมวิเคราะห์ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน

และเมื่อวิเคราะห์ปัจจัยเฉพาะบิดา พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อวิเคราะห์ปัจจัยเฉพาะมารดาพบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว เข้ามามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนด้วย ส่วนการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมพบว่า ไม่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน

ผลการศึกษาจึงยอมรับสมมติฐานที่ 1 นี้บางส่วน

สมมติฐานที่ 2 เด็กหญิงชายมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองต่างกัน
จากการศึกษาวิเคราะห์ความแปรปรวนพบว่า พฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียนระหว่างชายหญิงไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่พบว่าเพศหญิงมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองสูงกว่าเพศชาย

ผลการศึกษาปฏิเสธสมมติฐานที่ 2

สมมติฐานที่ 3 เด็กที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกันมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองต่างกัน

จากการศึกษาวิเคราะห์ความแปรปรวนไม่พบความแตกต่างของพฤติกรรมเด็กที่มีบิดามารดาประกอบอาชีพต่างกัน แต่เมื่อนำตัวแปรอาชีพบิดามารดาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยพบว่า อาชีพของบิดามารดามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียน โดยมารดาที่ประกอบอาชีพรับจ้างมีผลทำให้เด็กมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนต่ำกว่าเด็กที่มีมารดาประกอบอาชีพอื่น ในขณะที่เด็กที่มีบิดาประกอบอาชีพรับราชการมีผลทำให้มีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองสูงกว่าเด็กที่มีบิดาประกอบอาชีพอื่น ๆ

ผลการศึกษาจึงยอมรับสมมติฐานที่ 3

สมมติฐานที่ 4 เด็กที่มีบิดามารดามีการศึกษาคำต่างกันมีพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองต่างกัน

จากการศึกษาวิเคราะห์ความแปรปรวนไม่พบความแตกต่างของพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กที่มีบิดามารดามีการศึกษาคำต่างกัน แต่เมื่อนำตัวแปรการศึกษาของบิดามารดาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยพบว่า การศึกษาของบิดามารดามีอิทธิพลต่อ

พฤติกรรมการณ์วินัยในตนเองของเด็กนักเรียน โดยบิดามารดาการศึกษาสูงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการณ์วินัยในตนเอง เมื่อนำปัจจัยเฉพาะข้อมูลของมารดาวิเคราะห์หาค่าโดยพหุคูณพบว่า มารดาที่มีการศึกษาสูงมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการณ์วินัยในตนเองของเด็กนักเรียน

ผลการศึกษาจึงยอมรับสมมติฐานที่ 4

สมมติฐานที่ 5 เด็กที่มีสถานภาพสมบูรณ์ทางครอบครัวต่างกันมีพฤติกรรมการณ์วินัยในตนเองต่างกัน

งานการศึกษาระดับความแปรปรวน พบว่า พฤติกรรมการณ์วินัยในตนเองของเด็กนักเรียนที่มีครอบครัวสมบูรณ์และไม่สมบูรณ์ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการศึกษาปฏิเสธสมมติฐานที่ 5

สรุปผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการณ์วินัยในตนเองของเด็กนักเรียน พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์และมีอิทธิพลโดยตรงต่อพฤติกรรมการณ์วินัยในตนเองของเด็กนักเรียน คือ กิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน และการอบรมเลี้ยงดูทั้ง 5 แบบ ได้แก่ การอบรมเลี้ยงดูแบบรักสนับสนุน การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมากกว่าอารมณ์ การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษทางจิตมากกว่าทางกาย การอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม และการอบรมเลี้ยงดูแบบให้พึ่งตนเองเร็ว และปัจจัยที่มีผลทางอ้อม ได้แก่ ขนาดของโรงเรียน มีความสัมพันธ์ต่อการจัดกิจกรรมเสริมสร้างวินัยในโรงเรียน อาชีพของบิดามารดา การศึกษาบิดามารดาและสถานภาพสมบูรณ์ทางครอบครัวมีความสัมพันธ์กับการอบรมเลี้ยงดู ส่วนเพศมีความสัมพันธ์โดยตรงกับพฤติกรรมการณ์อบรมเลี้ยงดูเด็ก โดยได้รับผลจากการอบรมเลี้ยงดู โดยเพศหญิงมีพฤติกรรมการณ์วินัยในตนเองสูงสุด (แผนภูมิที่ 4.2)

แผนภูมิที่ 4.2

แสดงความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระต่อพฤติกรรมการมีวินัยในตนเองของเด็กนักเรียน

